

CATALÀ – CATEGORIA B

No dubtis

No dubtis

Les teves paraules han passat a través del meu cos
com un ham per la boca d'un peix.

Arrossegada fora del mar amb promeses d'aigua més neta,
em vas deixar morir a la sorra.

I ni tan sols quan vas treure l'ham clavat als meus llavis
es va poder tancar el forat que quedà en mi.

No dubtis que et faré pagar.

Sempre desitjant que m'inmolés per tu

vas tornar amb fil i agulla,

però per més que intentaves cosir les meves ferides

la pell, incapaç de tancar-se de nou, es desfeia entre els teus dits.

Jo ja era buida, àrida, un cementiri per la meva ànima.

Em podria com carn al sol de l'estiu i tu encara anhelaves tornar-me pols,

sense llar, sense cos que protegís la meva essència i em permetés caminar pel món.

Ja no ets al meu costat, però tampoc vas deixar a algú qui fer companyia,

ara només sóc una closca esperant que sigui el seu moment per dormir al taüt.

No dubtis que et faré pagar.

Tota l'eternitat, desitjaré que sentis el mateix horror,

aquesta sensació de perdició, de dolor.

De no tenir camí que recòrrer,

ni somnis que perseguir

sempre corrent com un gall degollat.

I sé que Déu té fàstic als nens bruts com jo,

sé que mai guanyaré les meves ales,

així que li besaré els peus al Diable

i ell serà la nostra perdició.

Prendrà els meus restos per cedir-me descans etern als seus braços,

perdonarà tots els meus pecats

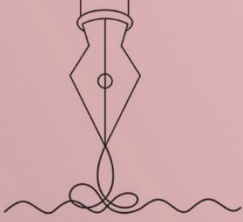
aquells que ni tan sols els dimonis més tafaners s'atreveixen a xiuxiuejar,

i em farà desaparèixer.

Esborrarà la meva petjada en aquesta realitat,

tindrè pau.

I no dubtis que et faré pagar.

Ell t'encisarà amb el seu dit petit
la teva consciència mai s'apagarà,
rondaràs aquest món com un ésser incorpori
un fum en constant detriment.
No podràs riure ni plorar,
ni parlar ni olorar,
seràs merament un concepte destinat al mateix sofriment que em vas condemnar a mi.

Encara que em costi el cel,
no dubtis que et faré pagar.

Maria Ribas Fernández